

LÒNG TRUNG TÍN CỦA THIÊN CHÚA CAO CẢ BIẾT BAO!

Silvio Sorrentino là sinh viên và là thành viên Liên Hiệp Đại Học Công Giáo Ý FUCI. Chàng bị ung thư ở giai đoạn chót. Sau đây là chứng từ của chàng về vấn đề trợ-tử hay nói hoa mỹ là “làm-cho-chết-êm-dịu”!

Mấy tháng nay tôi bị đau đớn thể xác hành hạ. Trong niềm đau nhức khôn nguôi trong thân xác, nhưng nhất là trong tinh thần, tôi âu lo tự hỏi:

- Tại sao tôi lại phải chịu đau đớn quá mức như thế này? Tại sao tôi lại bị hành hạ như vậy? Tôi làm gì nên tội để bị trừng phạt đớn đau như thế? Tại sao THIÊN CHÚA như lặng thinh bỏ rơi tôi đơn độc trong cảnh khốn cùng???

Đó là tiếng kêu than của chính tôi. Lời kêu than không may mắn đặt vấn đề Đức Tin tôi có nơi THIÊN

CHÚA cho bằng tôi nghi ngờ tự hỏi:

- Không biết THIÊN CHÚA có còn là nơi nương ẩn cho người tuyệt vọng và đớn đau không???

Tôi đã trải qua một kinh nghiệm đau thương nhất trong cuộc đời tôi. Đó là lúc tôi chứng kiến cảnh thân phụ tôi quằn-quại vì quá đau đớn. Chính lúc ấy tôi đâm ra oán ghét cuộc sống. Tôi thầm nghĩ:

- Đôi mắt từng chứng kiến cái đớn đau khôn cùng của Ba sẽ không bao giờ còn có thể chiêm ngắm THIÊN CHÚA được nữa!

Trong những giờ phút kéo dài như bất tận trong cơn hấp hối của Ba, tôi tự nhủ mình sẽ chấp nhận giải pháp trợ-tử, nghĩa là tự ý làm cho Ba sớm ra đi thay vì để Ba phải chịu đau đớn khôn cùng. Thế nhưng khi Ba chết rồi, ý nghĩ của tôi lại đổi khác. Và ý nghĩ đó càng đổi khác hơn khi tôi lâm trọng bệnh.

Biến cố đời xảy ra vào tháng 11 năm 2006. Nơi một Bệnh Viện ở thủ đô Paris của Pháp quốc người ta khám phá ra tôi bị ung thư ruột ở vào giai đoạn sau cùng. Ung thư đã lan vào xương. Lời tuyên án của bác sĩ như cái máy xay bột giáng xuống trên cuộc đời tôi. Trên cuộc đời tôi cũng như trên gia đình và trên tất cả những người thân yêu của tôi. Chứng ung thư của tôi không khỏi được. Nghĩa là hy vọng lành bệnh vô cùng mong manh nhỏ bé, gần như không thể nào xảy ra!

Sau lời tuyên án tử của các bác sĩ, tôi sống bơ-vơ cùng-khốn. Tôi bồn-loạn âu-lo và sợ-hãi cái chết đang rình rập chờ đón tôi. Tôi kêu gào lên Chúa và chất vấn Ngài sao lại đẩy tôi vào hố thẳm của tuyệt

vọng??? Tôi muốn dùng trí thông minh để tìm cho ra cái lý do tại sao tôi phải đau khổ và muốn chống lại sự hiện hữu Toàn Năng của THIÊN CHÚA. Tôi trải qua hàng giờ hàng giờ đắm chìm trong nỗi đốn đau.

Tôi vào phòng, đóng kín cửa lại và cô đơn với chứng bệnh. Mỗi ngày qua đi tôi cảm thấy sức lực hao mòn và mỗi ngày qua đi các dự tính tương lai như dần dần vuột khỏi tầm tay.

Tôi hỏi "Chúa đang ở đâu???" và tôi nghe tiếng Chúa hỏi lại:

- Còn con, con đang ở đâu? Trái tim con đâu rồi? Đường con đang đi mang con tới đâu?

Chỉ khi trả lời các câu hỏi của Chúa, tôi mới khám phá ra rằng ngay chính lúc ấy THIÊN CHÚA không vắng mặt nhưng Ngài đang canh giữ tôi để biến sự dữ thành sự lành cho tôi.

Từ đó tôi bắt đầu phó thác bệnh tình cho các bác sĩ chữa trị. Trong Đức Tin, tôi tìm thấy trở lại sức mạnh để đương đầu với bệnh tật. Cùng lúc tôi cảm nghiệm sức mạnh tinh thần nơi các bệnh nhân khác mà tôi gặp trên lộ trình đau khổ của tôi, đặc biệt các trẻ em và các người già cả cô đơn, bị bỏ rơi không người viếng thăm an ủi.

Tôi đi từ nhà thương này sang nhà thương khác, chuyển từ lối chữa trị này tới lối chữa trị kia. Nhưng bệnh tình vẫn chưa có dấu hiệu thuyên giảm. Tôi thức trắng đêm với niềm hy vọng ngày mai sẽ khá hơn. Rồi khi ngày đến tôi lại hy vọng tối đến sẽ được nghỉ ngơi đôi chút. Mặc dầu đau đớn khôn cùng, tôi vẫn ngạc nhiên khám phá ra nét đẹp cuộc đời trong ánh mắt cảm thông của gia đình. Tôi cảm nhận sự nâng đỡ của bạn bè, sự hỗ trợ liên đới của các bác sĩ và y tá. Từ đó tôi hiểu sâu xa rằng:

- Cuộc sống luôn luôn là cuộc sống và cuộc sống thật đáng sống ngay cả khi bị bệnh tật.

Tôi xin long trọng quả quyết:

- Bệnh nhân không xin được chết nhưng xin được đau khổ đúng với nhân phẩm. Người bệnh chỉ than phiền duy nhất sự kiện là thiếu các cơ cấu và tổ chức y tế cần thiết.

Riêng tôi, tôi xin làm chứng:

- Tôi từng gặp được những bác sĩ chân chính. Cùng với khả năng chuyên nghiệp họ còn săn sóc bệnh nhân với trọn con tim, lòng yêu mến và cảm thông.

Trong tư cách một bệnh nhân ung thư ở giai đoạn chót, tôi xin nói rằng:

- Trọ tử là một thất bại của con người và của khoa học.

Ngày hôm nay tôi chính thức lên tiếng bày tỏ ước nguyện của riêng tôi cũng như của các bệnh nhân bạn hữu tôi rằng:

- Bệnh nhân chúng tôi không ủng hộ một đạo luật cho phép trọ-tử nghĩa là giết người, nhưng đòi hỏi một cơ cấu y tế giúp người bệnh không cảm thấy mình là gánh nặng cho xã hội và cho gia đình!

... "Xin nhớ đến nỗi khổn cùng của con, và cuộc đời con vất vưởng nuốt cay ngậm đắng. Nỗi niềm riêng canh cánh bên lòng, khiến hồn con tiêu hao mòn mỏi. Đây là điều con suy đi gẫm lại, nhờ thế mà con vững dạ cậy trông: Lượng từ bi THIÊN CHÚA đâu đã cạn, lòng thương xót của Người mãi không vơi. Sáng nào Người cũng ban ân huệ mới. Lòng trung tín của Người cao cả biết bao! Con tự nhủ: "THIÊN CHÚA là phần sản nghiệp của con, vì thế nơi Người, con trông cậy" (Sách Ai Ca 3,19-24).

("Il ROSARIO E LA NUOVA POMPEI", Anno 124, n.3, Marzo 2008, trang 11)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt